— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЄҐІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Р. 1. Ч. 1. 20. жовтня 1930. WINNIPEG, MAN., OCT. 18 1930. No. 1.

ПОТРЕБИ НАШОГО ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЖИТТЯ

Зі зростом нашої організації Української Стрілецької Громади і її галузей Гуртків вигинула пекуча потреба видавання стрілецького бюлетеню, якого перше число випускаємо. Нашою цілею є навязати як найтісніші звязки з нашими поодинокими членами і зі всім українським громадянством, популяризувати наші стрілецькі ідеали і підготовляти працю для розвою української кооперації в Канаді. В нашім бюлетені містимо статті ідеольоґічного і організаційного характеру, не входячи в суспільно політичну полеміку і критику. Як ветерани Української Армії, стоячи на прінціпах творчости української реальної збройної сили будемо поступати в дальших виданнях згідно з нашою стрілецькою ідеольоґією у всіх громадських справах.

Наших членів і членів прихильників завзиваємо о надсилання своїх дописей, статей та спостережень, в яких висловлювалисьби думки та погляди звязані зі стрілецькою ідеольоґією, та ріжними громадськими справами. Бажаємо тим способом в дальших числах нашого бюлетеню дати вислів думок нашого стрілецтва.

Для основної ілюстрації праці по Гуртках Української Стрілецької Громади, зобовязуємо всі наші Гуртки надсилати ділові звідомлення, котрі будемо поміщувати в нашім бюлетені.

Сподіємось, що все українське громадянство Канади стріне наш перший бюлетень зі щирою прихильністю.

Зі стрілецьким привітом

Головна Управа
Української Стрілецької Громади

В життю кождого народу чергуються світлі і сумні хвилі. Рідко приходить переломова хвиля, або великий час, в якому можна щось великого осягнути. Велика хвиля вимагає великих людей, великих полководців, орґанізаторів, державних мужів, щоби з неї вийти з повними руками та осягнути це, що серед даних обставин позволяє нагода. В безпосереднім звязку з повищими провідниками стоїть підготовка мас народу, які вони мають розґанізувати та повести до цілі. Передпослідний раз ця переломова хвиля в життю українського народа мала місце за гетьмана Ів. Мазепи 1710. р., послідний раз виринула она 1917. р., коли то за Центральної Ради проголошено Самостійну Українську Народну Республику. Поверх 200 літ чекав український нарід на цей великий час. Оба послідні рази великий час застав наші маси не підготованими і не дав нам провідників та тому они скінчилися невдачею.

Події літ 1917 до 1920 глибоко вбилися в память кождого свідомого Українця, а тим більше українського стрільця. Цей час зазначився зразу піднесенням духа і здавалося що ось український нарід по довгих століттях неволі стане господарем на своїй земли. Створилася армія, що за-

ступила ворогові дорогу на українську землю, налагоджувалися комунікаційні средства як зелізниця, почта, в краю заведено порядок, уряди перейшли в українські руки, а українська влада навязувала звязки з правительствами других народів. Українська Держава дійсно була створена, а репрезентаційне тіло українського народу ухвалювало закони для него.

Істнування Української Держави не тревало довго. Два відвічні вороги Ляхи і Москалі заляли українську землю своїми полчищами. Українська армія знеможена боями та жакливими пошестями ізза недостачі оружжя і ліків мусіла залишити бій. Вороги захопили стілько української землі, скілько могли. І знова настало катування українського народу: тюрми, шибениці, заслання на соловецькі острови, масові розстріли. Культурний і економічний гнет тяжить на всіх українських землях в найтящій формі. Знана засада "горе побідженим" не перевелася, а український нарід остає дальше невільником. За його працю веде ворог свою імперіялістичну політику. Оден острить зуби на підбиття ще других народів як Литовців, та загарбання ще більше української землі, —другий викидає міліони на світову революцію та на оплачення своїх аґітаторів по ріжних краях, а також і серед самого українського народу. Знова грозить небезпека, що ворог пожене міліони Українців на різню за свої, нам чужі інтереси.

Серед, нині ще не усталених політичних віднбсин на сході Европи, коли апетити наших ворогів можуть довести до нової війни, українське питання є все ще отвореним питанням, а великий час ще не минув. Що більше український нарід може сам створити собі пригожі обставини та прискорити хвилю визволення, коли поведе потрібну підготовчу працю у відповіднім напрямі.Історія є найкращим учителем она вказує на похибки, які не слід повторяти, она вказує на правдиву дорогу, що веде до цілі, на спосіб стрясення неволі та збудування **Суверенoї Соборної Української Держави.**

Послідна спроба затвердити на українських землях за українським народом право на самостійне політичне, культурне і господарське життя вказує, що в тих змаганнях можна числити лише на власні сили. Божевіллям треба назвати саме припущення, що Ляхи чи Москалі можуть нам в тім ділі помочи. Рівнож другі народи виключаючи Ляхів і Москалів не можуть створити України. Не створили її Шведи за гетьмана І. Мазепи, не створили її Німці за часів Української Центральної Ради і за гетьмана Скоропадського, не створить її для нас жаден другий народ і в будучности. Лиш один Український Нарід може виборoти собі свою державу, опираючися на власні сили. Приязнь других народів, виключаючи безпосередніх сусідів межа в межу,є великої ваги як помічні засоби при визволенню, однак саме визволення Український Нарід мусить перепровадити своїми силами.

Сили, на які будівництво Української Держави мусить опертися, це державно творчий елемент серед українського народу. Державно творчий елемент становлять ті Українці, які не лише бажають собі Української Держави, але також готові на всі жертви, яких вимагає справа, ключно жертви життя. Саме бажання ніколи не веде до цілі, — оно мусить виявитися в формі діла. Маємо ще понести дуже багато жертв, щоби здобути нашу державу з усіма правами, які она має нам дати. Українці мусять здавати собі справу з того, що то є своя держава, — не лише, які права, але також які обовязки лучаться з нею. В Українській державі мають бути забезпечені інтереси її горожан, охорона майна і свобода слова і думки, — словом, забезпечення культурно - економічного розвитку, але також мусить бути в ній лад і порядок, пошановання закона, який є висловом переконань і потреб загалу горожан. Український державно-творчий елемент, це ті Українці, які свідомі того, що лише в своїй державі можуть осягнути справедливе заспокоєння своїх культурних і господарських потреб. На нинішних українських землях вороги становлять закони, які йдуть в розріз з інтересами Українського Народу. Вороги силою загарбали українську землю на те, шоби її використовувати і тому Українському Народови годі сподіватися виборення прав в тих державах. Се можливе лише створенням своєї **Української Держави.**

Нині самі вороги своїм переслідуванням і використовуванням вчуть нас ненавидіти їх панування, Всі наші зусиля повинні бути звернені в тім напрямі, щоби українські маси уміли не лише ненавидіти чуже панування, але також знали дорогу до направи зла. Попри ненависть до чужої влади мусить вкорінитися в українських

масах бажання мати свою українську владу. Українські маси мусять рівнож зрозуміти суть державного думання, бо лише в масах свідомих цілі, бажання мати свою державу може перемінитися в постанову. Незломна постанова і державне думання мас — це саме ті власні сили, на яких мусить вирости Українська Держава.

Щоби стремління народу увінчалися успіхом не вистарчить засвоєння їх в поодиноких членів народу. Одиниця може осягнути лише то, що можливе в її власній силі. Де до осягнення цілі треба загалу, там той загал мусить бути перенятий одною ідеєю. Він мусить навчитися зорґанізовано, карно і пляново вести роботу. Українські маси орґанізуються в українських ідеольоґічних ґрупах і політних національних партіях. Чим більше Українсського Народу буде зорґанізованих в них, а менше остане поза ними, тим більше ми, як нарід зближимося до осягнення кінцевої цілі, то є до осягнення своєї держави. Українські національні партії, а саме провід їх мусить зрозуміти суть державної структури. В українській державі мусить знайти справедливе заспокоєння потреб не лише одна ґрупа, але загал горожан, якого активна частина вже нині творить зорґанізовані ряди других ґруп. Всі українські ґрупи мають спільні стремління попри окремішности менше більше підрядного значіння. Яка би партія не прийшла до влади по створенню Української Держави то она мусить оглядатися на інтерес загалу горожан Української Держави. І коли так мусить бути в будучности (в будучій Укаїнській Державі) то тим більше не мусить статися нині, коли перед нами весь тягар праці, що має довести до збудовання своєї держави. Українські ґрупи в справах спільних стремлінь мусять виступати як одна зорґанізована карна одиниця. Це не значить, що они мусять зрезиґнувати зі своєї самостійности, але то значить, що в спільних загальних справах они всі мають вести ту саму роботу межи своїми членами і прихильниками. Виступ всіх національних ґруп в спільних загальних справах вплине на карність національного табору та надасть йому сили; тертя межи ними зменшуться, а ціла енерґія звернеться проти ворогів. Що український національний табор мусить знайти спосіб пляновoї одноцільної праці у визвольних справах, це не улягає сумнівови. Є певним також, що найкращим способом осягнути співпрацю в будові державаи є спільне порозуміння поодиноких ґруп, а чи те порозуміння буде тихе чи явне, те вже питання другорядного значіння.

На українськім народі тяжить пятно довголітної неволі. Недовіря до себе самих — недовіря одної ґрупи в добру волю другої, це те, що оставила нам неволя. Помітна є також неоправдана зарозумілість поодиноких ґруп. Майже кожда ґрупа голосить, що кожда з них дійсно хоче і може збудувати Українську Державу. Ся амбіція поодиноких ґруп є незвичайно шкідлива для загальної справи, бо она ставить справу так, що неначе би другі українсьі національні ґрупи були ворогами її і цілого українського народу. Це є якраз одна з причин повільного консолідовання ся українськ. національного табору, та зібрання роздроблених сил до спільної визвольної праці.

Мимо того всего однак Українці в своїх визвольних змаганнях поступили вперед. Нині вже нема одної української національної ґрупи, якої програма не узнава лаб що найменше теоретично спільної другим ґрупам цілі збудування Самостійної Укаїнської Держави. Українсько державно творча думка вкорінюється в душі Українців щораз сильнійше і маємо право думати, що в коротці она стане рішаючою, та підпорядкує вущі інтереси партийні загальним інтересам народу.

І. Г.

В ЗАГРАВІ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗРИВУ НА ЗАХІДНИХ ЗЕМЛЯХ

І знова на Західних Землях України спалахнила іскра національної революційної боротьби проти ляцької окупації. Тисячі боєвиків УВО повели оружну боротьбу на теренах Східної Галичини і Волині. Горить добро мазурів кольоністів та польських поміщиків, вибухи динамітових бомб, саботаж польської адміністраційної влади, це вияв мести Українського Народу за заподіяні йому кривди.

Польська влада скаженіє. Військові маневри повздержані, а всьо військо і тисячі поліції з корінної Польщі кинено на терен Східної Галичини і проголошено воєнний стан, щоби здушити революційний чинний спротив. Тисячі наших братів опинилося в ляцьких тюрмах. Факт розстріляння без суду арештованого бл. п. Головінського говорить, що ляхи не пере-

бирають в средствах найлютійшого терору.

Скуті і перекручувані відомости, які подає польська телеграфічна агенція, а за нею заграничні часописі, мусимо приймати з найбільшою резервою. Рівнож українську пресу Східної Галичини мусимо приймати з резервою, бо над нею стоїть польський жандарм, розказує і примушує подавати те, що лежить в польськім інтересі. Обовязково також згадати за українську радянофільську і другу безхребетну запроданчу пресу, яка перед кількома тижнями з заїлостію оплювувала УВО і провокувала наш національний рух, а тепер як та африканська гієна хоче на нашій крові жирувати. Співає пеани нашим борцям і революційному рухові, а рівночасно плює на ті ідеали, за які вони положили своє життя, малюючи все на червоний кольор, приписує собі великі заслуги. Правдиво каже наша пословиця: "коня кують, а жаба ногу наставляє".

З повною вірою в наше праве діло і успіхи нашої визвольної боротьби підкреслюємо теперішний факт заграви революційних подій на теренах Східної Галичини як зріст сили і стремлінь нашої національної свідомости. Без сентементів, але з бодростію духа вся українська іміграція організованою лавою спішім на поміч тим, що стоять в огні національної революційної боротьби.

Степан Каменецький.

ЧОГО ТИ СУМУЄШ?

Чого ти сумуєш
— Ненько Україно,
Плачеш і рудаєш
Сотки літ безвпинно?
Миж вірно служили,
З ворогами бились,
Волю здобували,
В бою прославились.
І знова ся борем. —
Ми ся не піддали,
Хоч прибиті горем
Та носим кайдани.
Одні гниють у тюрмах,
Других постріляли,
Гинуть по тортурах
Що в Сибір заслали.
Не плач моя Нене,
Що ми у неволи,
Що наше все нищать,
Замикають школи.
Стрільців тих,
Що в нерівнім бою
У битві полягли
На чистому полю,
Гроби розривають
Немов ті собаки,
Кости викидають
Польськії лайдаки.
Не дають спочити
Тим славним героям,
Що за волю Вкраїни
Впали в важких боях.

Не того сумую,
Що мене питаєш.
Скажу тобі сину
Коли ти не знаєш.
Мене засмутили
Мої власні діти,
Хоч жаль се сказати
Нігде правди діти.
Одні запродані
Ляцькій голоті
Честь свою проміняли
За польські золоті.
А другая зволоч
Пішла з москалями
Щоби наложити
На мене кайдани.
І мене закули
У залізні пута,
Але не скували
Стрілецького духа.

Не можуть скувати
Стрілецької крови,
Що текла ріками
По вкраїнськім поли.
Стрілецька кров сходить ...
Земля огнем палає,
Завзятість народу
Що дня підростає.
Надійде день пімсти,
Як сурмач затрубить
По всій Україні
Повстануть всі люди.
Повстане Стрілецтво
Славні Січовики,
Наповнить кров ляцька
Українські ріки.
Москаль трупом встелить
Зелені мурави,
А наше Стрілецтво
Діждеться ще слави.
Тоді в наших землях
Де нині руїна,
Заспіваєм разом
"ВСТАЛА УКРАЇНА".

Залізна дорога 26/6. 1930.

ТВОРІМ НАШУ НАЦІОНАЛЬНУ ЗБРОЙНУ СИЛУ

Мотто: **Самостійність не втримає народу — народ мусить утримати самостійність. (Слова Масарика, президента Чеської Республіки).**

Ступаємо по терністім шляху нашої визвольної боротьби невпинно вперед. За нами вже богато здобутків дорого окуплених кровію наших братів, мозольною працею і жертвами кількох поколінь. За нами також богато невдач, з котрих ми повинні винести практичний досвід на будуче. Перед нами велика скількість перешкод, велика просторінь незбагнутих оповитих тайною будучих подій, котрі постепенно заявляються на нашім видноокрузі ділання. Як що застануть они нас неприготованими, перебіжать помимо нас, а нам лишиться тілько спомин, що могли використати, але не були підготовані.

До осягнення нашої самостійности ми змірясмо ріжними шляхами. На всіх ділянках суспільного життя ми стараємося поставити свої сили до боротьби з чужою владою. Постепенно кристалізується наш всенаціональний державницький ідеал, а з ним кріпшають наші сили. Ми всюди стараємося поставити наш опір, знаючи, що тілько тоді можемо бути вільними, коли силою своєї всенаціональної волі, організаційним спротивом повалимо всі ворожі чинники, котрі нас поневолюють, котрі стоять перепоною в нашім національним, культурно - економічним розвою.

Перепон цих дуже багато, тому і засоби усунення їх мусять бути відповідні. Україн. нарід під чотирма окупантами мусить розвивати свій національно - соборницький державний ідеал, протиставитися чотиром ворожим державницьким імперіялізмам, шукати сполуки своїх моральних сил, розмежованих кордонами і впливами чотирох гнобителів. Чотири державницькі ідеї, чотири культурі стараються витиснути своє пятно на нашім живім національнім організмі. Тим противенствам протиставимо наш всенаціональний соборницький ідеал, плекаємо свою національну культуру, пресу, рідну школу, будуємо свої економічні установи, щоби вирватися з під матеріяльного впливу чужих. Особливо на західних землях України наша кооперація невпинно крок за кроком освободжує себе від економічної залежности і кладе основи під розвій нашої торговлі і промислу.

Головним забороло́м ворогів проти наших самостійницьких змагань — це та ворожа збройна фізична сила. Вона становить той чинник, що змушує нас виконувати державні обовязки, поносити всі на нас наложені тягарі обчислені тілько на закріплення нашої неволі. Українець не з почуття обовязку горожанина, але як невільник виконує з гори подиктований примус. Змисл самозахования диктує нам приняти належні охоронні міри. Колиж сама основна причина нашого поневолення в минулому і втеперішности є ворожа військова сила, то безперечно в імя освободження нашого українського народу мусимо протиставити їй свою українську збройну силу. Стоїмо на передодні організації нашої нової національної збройної сили, котраби протиділала ворожій. Про початок істновання таких наших сил, самі факти говорять про себе. Поодинокі терористичні події українських революційних організацій майже що дня нотує чужа і українська канадійська преса.

Загалові є відомі теперішні суспільно політичні обставини. Рівночасно зі всіми во[illegible] мировими кличами, конференціями для розброєння, всі держави приготовляються до нової війни. Стоїмо перед фактом майбутніх подій. Наші вороги окупанти схотять вдягнути сотки тисяч наших братів в свої військові уніформи і погнати до боротьби за свої грабіжницькі інтереси. І може полється кров наших братів прибраних в московські, польські, румунські і чеські уніформи. Сповниться знова слова Т. Шевченка "не за Україну, а за її ката прийдеться нам умирати". Наша батьківщина стане знова тереном воєнних змагань наших ворогів, а з тим прийшлоб нове знищення українських земель.

Такі події зарисовуються на обрію нашої майбутности. Рівночасно вони змушують над тим застановитися весь україн-

ський загал. Які міри охорони відорганізуємо ми вже тепер, щоби наші сили в кождім часі можливої воєнної заверюхи були зужиті на нашу користь, а на втрату ворогам, теперішним окупантам. Як представляємо собі нашу національну будучність, наше освободження з під чужого ярма? За поодинокими прикладами і фактами не потрібно довго розглядатися. В нашій памяти минула світова війна. Знаємо, що говорить про це історія визвольної боротьби других народів: Ірляндців, Чехів, Фінляндців, Литовців, Естонців, Латишів і Поляків. Ці всі народи здобули свою самостійність, бо у відповідний час зуміли зорганізувати свою збройну силу, яка змогла оборонити свою національну територію перед зовнішним ворогом. Ми Українці також осягнули були самостійність, але сама она не могла вдержатися. Бракувало тих збройних національних сил, які би були досить великі і сильні та могли закріпити і оборонити цю нашу самостійність.

До критики минулих подій нам не в пору тепер підходити. Всі наслідки наших недомагань ми відчули дуже болючо. Перед нами виступає великий ряд дуже ядерних фактів, що доки іствувала наша армія, доти була наша державність, доти голос наших дипльоматів мав якесь значіння. Тепер на наші благання і протести ніхто не звертає уваги. Всі повоєнні договори, котрі так мило звучать про охорону меншин, ті всі ґваранції вільного культурного розвою остали, тільки фразою без звуку. Вони не дали нам навіть 1% того, про що в них говориться. Всі наші дотеперішні здобутки, це нічия ласка, тільки вислід нашої боротьби, тільки здобутки наших сил. Жадні договори не в силі дати нам охорони нашого права, коли не станемо в його обороні самі. Все те доказує, що в світі іствує одинокє право сильнійшого. Нашої національної державности ми не випросимо ані не виплачемо, ніхто нам не принесе її в дарунку. Ми ніколи не переконаємо ворогів про слушні і належні права до вільного самостійного життя українського народу. Одиноким засобом котрим розпоряджаємо це праця всі українських громадян, всіх українських партій і організацій над створенням нашої фізичної військової сили, котра одинока зможе поставити в слушний час цілий світ перед фактом відновлення **Соборної Незалежної Української Держави.**

Перед нами сотні сприятливих можливостей до творення нашої національної збройної сили. Ми розпоряджаємо такими середниками, котрих не в силі видерти нам наш ворог. Ми маємо свою національну свідомість, ми маємо свої національні переконання, ми маємо незломану волю до осягнення нашого найвищого ідеалу, ми маємо свою національну територію. Порівнайте ці два факти: Ворог здобув фізичною перемогою цілу Галичину, але за десять років свого панування він не осягнув і не осягне того, щоби навчити думати по польськи хоч одно українське село. Ідея польської державности не має місця між українським народом. Іствує тільки фізичний примус, невільництво, а не горожанство. Про другі землі таке саме можемо сказати. Кождий свідомий Українець має тисячі можливостей пошкодити своїм ворогам, а причинитися до скріплення позицій українського народу. Тільки бракує нам організаційної праці, ширшого обєму, щоби могла захопити весь український загал на Рідній землі і на імміграції. В праці розпоряджаємо всіма засобами, маємо відповідну виховавчу літературу, маємо пресу, маємо українські організації, котрі ведуть революційну працю на теренах нашої Батьківщини. Маємо товариства бувших українських жовнірів, котрі з почуття свого обовязку організуються. Маємо всюди на кождім кроці можливість працювати в цім напрямку.

Нашим обовязком національної свідомости є стати з масовою моральною і матеріяльною помочию всім тим що стоять в боєвих національно — революційних рядах і своєю працею держать боєвий напор української армії. Сьогодня они в підпольній роботі, а завтра можуть виступити отверто. Ми повинні старатися поширювати як найбільше цю літературу, котра підготовляє наш нарід до сповнення цього великого національного зриву. Де тільки маємо можливість, ми повинні пляново обдумувати і переводити в діло всі середники, які підготовляють молодь до сповнення військового обовязку згляддом своєї Батьківщини.

Нинішний наш біль загоїть
Завтрішняя слава,
Бо ще Київ засміється,
Заплаче Варшава.

Юліян Головінський

сотник Українського Війська, був. командант 6-ої Бригади УГА.
ЗГИНУВ ПРОКЛЯТИМИ КУЛЯМИ ЛЯДСЬКИХ ПОЛІЦАЇВ

Засліплена в задержанню свого "стану посідання" розшаліла лядська бестія на Західних Землях України. За мало опилася кровю українського стрільця, українських старців, жінок і дітей в роках 1918—1921, яка тепер чваниться, що вона є найкультурнійшим народом на світі Европи. За мало знищила українських шкіл і товариств, майна і здоровля українського народу. За мало знищила українського культурного дорібку, який будовано з такою енергією і такими зусиллями одиниць, груп і цілости всіх лучших сил Українського Народу, що можна булоб збудувати величаву будову держави без холопа і без пана.

Рішено було в 1930. р., коли самооборонний рух Українського Народа — сильне бажання видобутися з лядської благодати стали вже небезпечними цілости "речипосполитої" утяти українській гидрі голову. І почала лядська свинота свій кровавий танець на Українських Землях, і, щоб застрашити борючеся зараз Українське Військо, рішила в ганебний спосіб забити знаного українську силу, взір чесноти українського вояка, дорогого сина Українського Народа, сотника Юліяна Головінського.

Ти, Українське Військо, і Ти, Український Народе, поніс страту. Наша страта велика! Наша рана не до загоєння! Страту і рану може заспокоїти лиш лядська кров! Кров за кров!

За дорогу кров українського культурного героя — вояка — хай потече кров лядська в такій скількости, щоб світ "культурний" схаменувся. Хай смерть Його буде початком хвилі, в котрій всі бездольні одиниці Українського Народу станують на приналежних їм постах, щоби нести пімсту. Пімсту кроваву, безпощадну — так як ворог є безпощадний.

Хай кров Головінського пригадує українським жовнірам, що від ляха не сподіватися їм добра.

Хай кров Його пригадує ще раз і ще в послідне всім Українцям, щоб вони не знали, що боротьба почалася і що нема від неї поворотку. За мало тепер покорим — тепер треба кровавої праці.

Хай знає лях, що Український гидрі за одну стяту голову виростають дві.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ НА ВІЛЬНІЙ ЗЕМЛІ КАНАДИ!

Потверди в послідне, що в Тобе живе свята любов до свого!

Потверди ще раз, що Ти бажаєш бачити свій нарід вільним!

Потверди, що знаєш і розумієш, що лиш збройним ділом здобудемо нашу вільність!

Потверди це словом, ділом Твоїм і чином!

Дай спромогу нашим борцям не за послідне вести збройну борбу з ворогами. Кинь свій срібняк на "Боєвий фонд" Українського Війська.

Скріплюймо бойовий фронт УВО.

Під напором ворогів 1917–20 р. Українська Армія, котра виборювала своїм оружжям Українську Державність, була змушена уступити ворожій перевазі фізичних сил і політичних обставин. Над подиновими причинами цього трагічного лиха сьогодні нам розводитись. Один незломний факт, що побідні держави антанти, московський інтернаціонал і царсько-рабська група стали одним фронтом проти наших самостійницьких змагань. Не зашкодить згадати про деякі настрої, які мали місце серед українського громадянства. Одні з великим довірям глядили в сторону всемогучої антанти і надіялися без трудів осягнути свою вимріяну справедливість, — другі повірили соціяльним кличам інтернаціонального московського червоного імперіялізму, а треті з вибагливою примхою гуманізму приглядалися всім тим великим подіям без найменшої активности зі своєї сторони. Помимо цих так невідрадних відносин була між українським суспільством горстка людей, котра зрозуміла ці обставини, що тільки своя власна реальна збройна сила може створити і удержати Українську Державність. З почуттям свого святого обовязку супроти Батьківщини, вони взяли на себе цю працю створення Української Армії. Дійсно ці люде поклали ті основи Української Державности своїм геройським чином, котрий бере у свій рахунок що найкращого у людини — а це її життя.

Над гробом української визвольної боротьби треба нам застановитися і оцінити труди тих тисячей людей, що прибрані в український військовий уніформ в рядах Української Армії йшли з самопосвяченням на поле бою і тисячами гинули навіть під незнаним іменем як невідомі герої, котрих ми не є в силі навіть спомянути. Не була це боротьба газетної полеміки, партійної дискусії, або устних словесних погроз ворогові. Це була боротьба фізичної переваги, де кожний її учасник під загрозою утрати власного життя йшов на невідоме, щоби осягнути найбільший ідеал, котрий виріс і скристалізувався працею многих а многих поколінь.

Серед гуку армат та скорострілів у визвольній боротьбі віджила українська військова традиція. Віджив давний прадідний козацький дух. Повстало те почуття обовязку, відвічальности в цих людях котрі взяли на свої плечі тягар визвольної боротьби. Це незломне бажання остати вірним українському бойовому прапорові серед українського стрілецтва не уляло до цеї пори жадній ворожій перевазі. Не упала Українська Армія. Не упав дух визвольної української боротьби. Українська Армія живе і буде жити доти, доки українська нація буде існувати. Українська армія це той передовий авангард, який проникає шлях до осягнення всенаціональних стремлінь. Тому українського війська це виявлення нації це оцінка її сили.

У ворогів Української Державности постала радість, а між українськими слабодухами смуток, коли перед ворожою навалою упала в отвертім бою Українська армія! Не на це пролилося стільки української крови, стільки жертв в усиль, щоб скинути український бойовий прапор. Свідомі свого обовязку члени Української Армії змінили метод війни. Частина Армії пішла у підпільну боротьбу проти окупантів. Наша стрілецька честь, честь нашого оружжя і принцип Української Армії до цеї пори збережений. Морально ми не упали і не упадем! Війна для Української армії не покінчена в 1920 р. Она продовжається дальше. Члени Української Армії створивши У(країнську) В(ійськову) О(рганізацію) взялися нового засобу боротьби. Хотяй які нерівні сили, проте УВО держиться і проводить вона весь свідомий український загал. Відчув рівнож і ворог наш. Пала один за одним заняття до дальшої боротьби. На місце упавших борців стають нові. Боротьба продовжається. Час від часу УВО наносить удари ворогові. По невмолимим законам боротьби падуть наші жертви, котрі аргументом свойого мучеництва і самопосвяти збільшують нашу завзятість, збогачують нашу традицію. Серед відгомону бомб, стрілів, револьверів, коли на могилах упавших українських борців зеленіє трава, наша виростаюча молодь ступає слідами упавших героїв. Дух визвольної боротьби входить в кість і кров молодого покоління! Імена тих славних героїв упавших і живучих вповіє нам в будучности історія наших визвольних змагань. Не вповноважені ми навести поодинокі факти звязані з людьми, котрі тепер діяльні але повинні згадати про тих молодих упавших борців як Лобос, Білецький і Головінський — засуди Атаманука, Вербицького, Ординця, Пла-

хтина, Мирона, Камарського та Романа Біди і Товаришів.

В 1930 р. кождий свідомий Українець переконаний, що державно-творна діяльність українського народу не може оперти тільки на праці поодиноких партійних груп. Вислів наших стремлінь мусимо знайти в нашій реальній збройній силі. УВО поступає після засад, які подиктував наш ворог: "насильство треба насильством побороти". Одиноким аргументом до переконання наших ворогів, це наша фізична сила. Вся українська суспільність в старім краю і на еміграції з завертям духом слідить за подіями. Ми повинні бути горді, сим, що укр. нарід може з помежи себе видвигнути сотки і даліших, готових до самопосвяти людей. Підложжя боротьби УВО, де на кождім кроці чигає провокація, шпіон, поліція, незвичайно важка. Ми повинні з подивом відноситися до сих велитнів духа, котрі часто навіть не оцінені своїм народом за свій важкий шлях у визвольної боротьби. Весь український нарід повинен дати цій організації моральну і матеріяльну підтримку, без котрої справа не може поступати успішно вперід.

Вороги не мають для нас милосердія і не перебирають в средствах. Стараються знищити нас на кождім кроці. Руйнують шкільництво і всі наші культурно-економічні надбання. Навіть так далеко поступили їх звірські здібности, що розривають могили наших героїв та профанують їх кости. Такі діла в XX-тім столітю есть ніщо інше, то людської, але звірної етики.

А хто ж з нас, хто дивиться тверезими очима на бій о нашу державність, сміє сказати, що УВО не належиться піддержка? Успіхи і праця УВО це наші успіхи і від нас всіх залежні. Піддержка має піти від всіх мас українського народу, від всіх партійних національних груп як доказ, що ми зєдналися до осягнення нашої найвищої цілі не словом, а ділом.

Честь всім героям, членам УВО, що ведуть нерівний бій о Суверенність Українського Народу, який закінчиться повною побідою над ворогами. З почуттям пошани для упавших героїв УВО, злоожім вічність на їх святі могили над котрими стоїть ворожий багнет, — вінець нашої свідомости, нашої жертвенности — на цілі тих ідеалів за котрі они віддали свое молоде життя.

Степан Камінецький.

ВЖЕ СІМ РОКІВ ПРОМИНУЛО
Антанті в Альбом

Вже сім років проминуло,
Як рішення про нас було.
Бо рішали нашу долю
Віддаючи нас в неволю.
  До Парижа на наради
  Повіджались всі держави,
  Щоб рішити важну справу
  Собто "Вкраїнську Державу"
Скілько радились — думали,
Одні других все питали.
І не знали, що зробити,
Де Галичину причепити.
  Аж знайшлася опікунка,
  Свята польська пестунка,
  Тай почала всім брехати,
  Щоб вкраїнську землю взяти.
Що та земля уся польська,
Кожде місто, кожда вйоска.
Мала горстка є Русинами,
Всім відомі гайдамаки.
  А Антанта без надуми
  Заплющила свої губи,
  Вирішила нашу справу,
  Нас віддала на поталу.

Опікунка була рада,
"Же Галиція до ней спада"
Обіцяла дать свободу
Для вкраїнського народу.
  Приріклa, що дасть волю,
  Рівне право, навіть школу.
  Все давала, що сказали
  І на все ся підписала.
Як все було вже готове,
Замикали наші школи,
Нас із хатів виганяла,
А до тюрми пакувала.
  Потім стала нас судити,
  Не можно було ніяк жити.
  Тай почала вже стріляти,
  Гроби стрільців розривати.
Бо думали кляті ляхи,
Що як будуть нас стріляти,
То ми струсимся ляком
Та до них ся приданем.
  Та не сталось, як думали,
  Бо Вкраїнці зорґувались.
  Пішла молодь в "Підпілля"
  Польща з страху аж присіла.

Як почула зараз стрія
По всім світі гомоніла:
"Розбишацькі гайдамаки
"Підпалили нам фільварки,
"Поліцію панськую били
"Польські доми висадзали,
"Тих стріляли урядників
"Шнура на тих гайдамаків".
Так кричали всі ендеки,
Польські пани еретики,
Бо захтіли свіжої крови
Від народу, що в неволи.
"Жертва" була вже готова,
Всходних таргуф розправа,
Що за "Підпілля" протест дали
Тарге всходне розігнали.
Показали перед світом
Під яким то ми є гнітом,
Яку то ми волю маєм,
Динамітом протест даєм.
А по "Таргах" то всім знано
Тайних шпіцлів розіслано,
Тай поліцію панствову,
Щоб викрити тайну змову.
А жандарми мов скажені,
По найбільшій части пяні.
Українця як злапали
У кайдани го кували.
Відставляли на команду,
Щоб добути від них правду.
Там по звірськи катували,
Щоб про замах все зізнали.
Герой оден не таївся,
Роман Біда називався,
Зараз таки в першій стрічі
Сказав ляхам він у вічі:
"Я се зробив для народу,
Віддай ляше нам свободу,
Рабуєш нам Рідню Мову
Віддай землю, нашу школу".
Перед польським трибуналом
Та цілим їх персоналом
Так сказав борець заввятий,
Хотяй був на ланцюх впятий.
Судді польські скаменіли,
Як отсі слова почули.
Почався за чуб дерти,
Прочитали вирок смерти.
Роман Біда не здригнувся,
Геройно усміхнувся.
Не змінилось лиця черти,
Як почув він вирок смерти.
От такі то є герої,
Хоть в кайданах і в неволі.
....
....
А ми маєм тут свободу,
Щож ми робим для народу?
Поділились на табори,
Та заводим вічно спори.
За дурні якісь там речі
Все заводим колотнечі.
Ми сварки вже занехаймо
У "Підпілля" ми вступаймо.
Даймо поміч для братів,
Хай стріляють ворогів!
В нас не хочуть такої жертви,
Щоби треба було вмерти.
Даймо гроші з своєї волі,
Бо їм треба знов на кулі.
Най стріляють із "Підпілля",
Щоб сипалось з ляшні піря.
Тілько куля дасть свободу,
Для Вкраїнського Народу.

Залізна дорога 30/8. 1930.

ЧЕРЕЗ КООПЕРАЦІЮ ДО КРАЩОГО МАЙБУТНЬОГО

Де не стрінеш нашого брата в Канаді, все почуєш, що "біда", "тяжкі часи", "безробіття" і т. п., так мало одначе у нас людей, які думалиб над цим, як цьому лихові запобічи. Може і є між нами люди, які нишком про це міркують, та не сміють голосно заговорити. Думка про ці справи не стала ще нині у нас предметом публичної опінії. А це є передусім, коли бажаємо осягнути краще завтра. Коли бажаємо кращих життєвих условин, мусимо зі своєї сторони дати піддержку для їх осягнення.

Людство з давен давна бється за кращу долю, заводить боротьбу о життя та до нині не знайшло розвязки. Політичні партії, що стоять в проводі поодиноких країн, видвигають ріжні соціяльні кличі та прямують до розвязки цього питання, одначе на даремно. Кожда партія обіцює, що коли дістанеться до влади, "буде краще", та які партії при владі не булиб — а були вже всі відтінки по всіх країнах світа — загального лиха жадна з них не потрафила усунути. Не правління отже, не політичні партії, а нарід сам мусить собі помочи в боротьбі за краще завтра. Не знайде нарід полекші, коли сам собі не поможе. А та самопоміч — це кооперація — співділання. Вона одинока зможе людство ущасливити, принести людству кращу долю, вона мусить доконати світової революції, яка принесе людству краще життя.

Революція ця не насильна, нікому не шкідлива, новий лад шляхом цеї революції твориться помалу, постепенно і певно, на місці старого. Ось гляньмо на примір Англії, кооперативний рух там — це держава в державі, половина населення живе там вже нині кооперативним життям, загал англ. населення обєднаний в кооперації з кождим днем пробиває собі невтомно шлях до кращої будучности.

За приміром Англії йдуть і другі европейські країни а і тут за океаном кооперативний рух з року на рік починається змагати.

Вже нині істнують тисячі кооперативних підприємств по цілім світі для добра міліонів. Та цього не досить. Ідею кооперації мусять зрозуміти маси і всі до неї мусять горнутися, бо тільки тоді можна в самих основах змінити соціяльний лад, та довести до цього, щоби чоловік став паном над земними добрами, а не був їх невільником як це має місце в нинішнім світі. Обслуга а не зиск має бути цілею при розподілі земських дібр для людства.

І кругом нас тут в самій Канаді живо розвивається кооперативний рух. Культурнійші народи цеї країни його пильно плекають та успішно поширюють. Пора найвисша, щоб і ми Українці брались до кооперативного життя. Ми мусимо рівнож іти вперед поруч з другими, в противнім случаю все будемо остатними, тими "бідними". Скільки то ми моглиб осягнути добра дорогою кооперації на економічному полі. Пригляньмося тільки нашим потребам так на фармі, як і в місті. Як багато краще можнаб поліпшити наш бит тут, колиб ми організованою дорогою кооперації старались заспокоювати наші щоденні життєві потеби. Треба тілько хотіти. Кличі про самопоміч та сполягання на власні сили треба постепенно проводити в життя. Будім отже кооперативного духа в нашім народі та вказуймо йому на потребу солідарности, коли хочемо поступати успішно в наших стремліннях. Кроперація виховує в людях характер, самопосвяту і ентузіязм. Тілько люди з кооперативними засадами зможуть принести велику користь для нації. Не жалуймо отже фондів на пропаганду кооперації та на організаційні цілі. В першій мірі культурно освітні товариства та свідомі кооператори мусять про це подбати.

Незорганізовані ми так тяжко побиваємось за кождим центом а про визвольний "міліоновий фонд" ми тільки можемо мріяти, бо за таких обставин як сегодня ніхто не може вірити в його зреалізовання. Як легко цього ми моглиб діпняти дорогою кооперації. В звітах про канадійські кооперативи читаємо, що тільки одна "Британсько - Канадійська Кооператива" в Кейп Брітон, Н. С., в якій зорганізовано 3.000 вуглекопів, заощадила на протязі 22 літ свого істнування півтора міліона долярів своїм членам, а скільки то добра зробила кооперація для инших народів по цілім світі. Деж діваються наші міліони за весь час нашого довголітного побуту в Канаді. Чи йдуть вони до народної скарбниці? Ні! Ними збогачуються всі инші, тільки не ми. Візьмім за примір нашу Ст. Батьківщину — як там народ наш благословить хосенний вплив кооперації. Те, що ми стратили в Канаді через брак кооперації вже не вернеться, та скажім собі твердо бодай від нині, що на будуче зробимо все, що буде в наших силах. Нехай на будуче жаден зїзд, жадна нагода не обійдеться без програми, в якій кооперація не булаб на порядку дня. Про кооперацію в нас повинні заговорити учителі, які учать в школах, священики з проповідниць, кооператори в товариствах і всі свідомі одиниці все і всюди, де лише до гото трафиться нагода, де лише збереться більше число Українців.

Я вже згадував в своїй статті "Кооперативний Рух" (гл. Альманах "Фарма", виданий Т-вом Опіки на р. 1930) про те, як гарно поставлена кооперативна організація Фінляндців в Канаді, а для приміру не можу поминути, щоб не згадати ще про їх організацію в Зл. Державах Америки. І так: для чисельних своїх кооперативних крамниць в північних Злуч. Державах, мають вони там свою гуртівню п. н. "Ді Коперейтів Сентрал Ексчейндж" та власний орган " Ді Кооперейтів Пирамід Вілдер", друкований по англійськи. Все це в місті Сюпірійор, Віск. В тім самім місті мають вони ще такі кооперативні установи: велику пекарню, місцеву кооперативну крамницю, кооперативний будинок, позичкову касу, кооперативний щоденник в фінляндській мові, який розходиться в 12 тисяч прим., дальше йде кооперативна друкарня, переплетня (одинока на ціле місто) та кооперативна орхестра.

Такий один примір вказує нам як багато можна зробити при помочі кооперації.

Чи не моглиб ми все це мати в Канаді, от хочби тут в самім Вінніпеґу, де концентрується наше культурне життя. Чому ні! Може навіть краще треба тільки хотіти, а добра воля за все. Скажім тільки "хочемо", рішім і берімся до діла, але вже починаймо щось робити, а певно, що будемо мати.

Не гайнуймо проте ані хвилинки часу. Українські кооператори, шукаймо злуки і порозуміння між собою і творім кооперативні товариства, перше ідеольоґічні для плекання кооперативної думки. Прямуймо до заложення кооперативного часопису, бодай квартальника, а тимчасом пишім про кооперацію в тих часописах, які є. При культурно - освітних товариствах закладаймо кооперативні гуртки, плекаймо кооперативні часописі, даваймо відчити на кооперативні теми, та ведім дискусії. Коли все це буде підготоване, або там, де вже нині є відповідні сили і добра воля людей користати з кооперації, берімся до реального діла. Всякі інформації дуже радо подам. Всіх укр. кооператорів в Канаді прошу подати свої адреси для спільної виміни думок.

Вінніпеґ, Ман., 25. серпня 1930.

В. Топольницький
Бох 2121
Вінніпеґ, Ман.

В. Коссар.

КООПЕРАТИВНІ ФАРМИ.

(Короткий нарис під розвагу нашим стрільцям, котрі люблять фарму і котрі мають досить завзяття до поборення перших трудношей)

Світова кріза господарсько - економічного характеру, а з нею і погіршення таких же відносин в Канаді, спричинили багато клопоту не лиш державам в Европі, але і Новому Світови. Кождий, хто трошки лиш інтересується тими справами, видить се і відчуває, що так створене положення може діткнути і його власну особу. Неурожай головного світового збуту — пшениці — в послідім році і сего року, як також цлова політика держав Европи, спричинили в Канаді крізу, котру побіч фармера відчули найбільше робітники. Позаяк між нашим стрілецтвом найбільше являється робітників, то ніхто инший як стрілець на своїй шкірі відчуває се зло і починає серійознійше дивитися на його майбутне, яке кождого з нас чекає.

Не улягає найменшому сумнівови, що найлучше булоб, колиб наше стрілецтво задержалося на стало по містах при сталій роботі. На жаль нашим стрільцям, як молодим Канадійцям тяжко є одержати таку працю і тому они є змушені оставати по містах на ласці і неласці судьби. Кількадневна праця в місті, — то знова кількатижневий час безробіття даються відчувати дуже, так, що нема чим і як прожити. Відчув се наш стрілець нераз і про те вже сама природа каже думати серійознійше над питанням, що дальше почати.

Є дуже правдоподібним, що такий стан "крізи" потреває еще якийсь час. Господарсько економчні відносини світового характеру не дадутся так скоро перемінити, і тому після моєї думки теперішний час є хвилею, яка наказує питання: "що дальше робити" — скоро розвязати.

Канада справді є краєм чисто фармерським без достаточної власної індустрії, але ся фармерська країна є часто змушена спроваджувати декотрі фармерські продукти зза границі. Се є доказом, що фармері Канади поставили свої фарми на односторонній продукції, себто на продукції пшениці. Поза пшеницею ніхто з них нічо не бачить і звичайно є змушений нині господарські продукти (як ярину, смалець, масло і т. п) купувати за дорогі гроші. Другою небезпекою односторонного пшеничного фармерования є небезпека страти збору через елементарні нещастя, як мороз, град, цикльон, ржа підгризак-хробак і т. п. Також і ринкові ціни на пшеницю є для пшеничного фармерования небезпечним як се показує нам тогорічна ціна, коли то пшеницю зараз можна продати за смішну ціну 65 ц. за бушель.

Само собою кріза, про котру було згадано попередно мусить потягнути за собою деякі зміни в односторонній фармерованню. Вже перед жнивами були поважні закликаки фахових людей, щоб фармері залишили продукування самої пшениці, а перейшли частинно на так зване мішане господарство. Мішане господарення дасть рівновагу фармі, і тим самим охоронить фармера від небезпеки остатися без цента, що часто лучається фармерови пшеничного господарства.

Я згадав про сі два типи фармовання, позаяк будуть лекше зрозумілими для читача дальші мої міркования сеї статті.

Положення нашого стрілецтва по містах змушує його покидати місто та глядіти прожиття поза ним. Щож і як почати?

Одним із виходів з того невідрадного положення є розпочаття самостійного фармерования беручи собі гомстед. Гомстед може дістати кожда доросла особа мужеського пола. Питаня одержання гомстеда буде розвязане для охочих дуже скоро, бо заплата урядова 10 долярів не являється трудною. Трудним являється розпочаття фармерования на гомстеді. Щоб розпочати працю, треба мати відповідну готівку на прожиття, закуп машинерії і потягу. Знаною річею є, що наші стрільці, про котрих тут мова, не розпоряджають великими сумами і власне для того кооперативне фармерования являється розвязкою розпочаття фармерования нашими стрільцями. Справа взяття гомстеда являється о стілько важною, що зараз можна почути що роздавання гомстедів буде замкнене з початком слідуючого року (1931) Чи вістка ся основується на правді — не знаю, однак всеж таки треба бути обережним.

Кооперативне фармерования для піддержання себе в початках господарования, (а також пізнійше) є для стрільця питанням, над котрим належалоб зараз застановитися. Як же перевести таке діло?

Вперш усего охочі до фармерования мусять себе знайти і знати себе добре. Трох чотирох охочих можуть спільно підшукати відповідні гомстеди. Добрі землі суть після інформацій очевидців в провінції Саскачеван на півночі і північнім сході, як також в північній части Піс Ривер. Гомстеди належить брати сусідні, так, щоб они лежали сейчас побіч себе. Гомстеди належить брати такі, щоб земля була першої кляси і щоб побіч ліса були місця для пасла чи для роблення сіна. Булоб дуже вигідним, колиб на кождім із взятих гомстедів було трохи вільної землі від ліса, а то легко можнаб було їх зорати. Питання води є питанням життевим на фармі.

По закупленню гомстедів всі кооператори закуповують на спільний рахунок найконечнійшу машинерію і коні. Чотири сильні коні, плуг до орання новини (степу - прерії), диск, борона ось найконечнійші знаряддя на початок. Не говорю тут про віз і друге потрібне знаряддя, котре конче потрібно до дневного ужитку. З живого інвентаря згадую ще про закуп корови і 20 — 30 курок, котрі суть для гомстедів невідлучним, бо дають продукта денного ужитку.

Гроші на закуп вище згаданих річей вплачує кождий член кооперативи в тій самій висоті і се все являється спільним маєтком.

Спільно всі ставлять мешкання і стайні для скотини, як також спільно постепенно працюють на всіх їх гомстедах.

Сума гроша потрібна на початок може бути всіляка. Головно не забувати про конечний видаток кожночасний — себто про закуп харчів (мука, цукор і т. п.) Височина вкладу повинна бути як найбільша, однак, коли грошей мало, то само собою розуміється треба бути дуже ощадним. Думаю, що колиб кождий спільник міг внести оволо 400 дол. вкладу то вклад чотирох представлявби суму 1600 дол., з якою можнаб з успіхом зачати фармерования. Не подаю тут ніяких цін та не подаю ніяких обчислень — а то в нинішних часах сі обчислення не мусілиб годитися з дійсностию ізза відмінности обставин в ріжних околицях, де прийдеться фармерувати. Звернути однак належить увагу на то, щоб по можности з першу зачинати мішаним фармерованням, — а то той рід фармерования обнижує ненадійні страти, а дає дохід через цілий рік. Кілька коров, більше ялівника, кури, індики, випас свиней, плекання більших городів — се все становить початок фармерования на певних основах. Само собою, що засів пшениці і вівса також треба взяти в увагу, позаяк сі два продукти вже для самого господарства являються конечною потребою, а також сі продукти можна легко згрошевити.

Спільний потяг і спільна машинерія дасться дуже добре використати на протязі року, так, що скоро заплатить сама за себе. Спільне оброблення чистих місць на поодиноких гомстедах прискорить працю, як також дасть можність і тящі праці лекше виконати.

Стаття ся є писана загально. Має на меті заінтересовання стрілецтва до самостійної праці в тій галузі господарства. Коли покажеться потреба, буде можна приступити до обговорення сего проекту подрібно так, щоб охочі могли опертися на декотрих числах і могли приступити до зібрання потрібного капіталу для кооперативного фармерования.

ОСНОВАННЯ НОВОГО ГУРТКА УСГ.

Інтензивною працею члена Гуртка ч. 7. УСГ., тов. Е. Дудара і других свідомих громадян Бінфейт основано дня 11. жовтня ц. р. новий Гурток УСГ. в Бінфейт, Саск. На основних орґанізацийних зборах вибрано Старшину Гуртка як слідує: Е. Дудар, В. Підлісецький, О. Шетирівський, І. Дудкевич, І. Панталюк. Дня 14. жовтня Гурток зістав затверджений Гол. Управою УСГ. Всім членам новооснованого Гуртка бажаємо як найкращих успіхів в праці над скріпленням наших визвольних національних сил. Ми переконані, що Гурток своєю працею видвигнеться на одно з перших місць, бо сила і поступ залежні в першій мірі від якости, а не скількости членів.

КАСОВИЙ ЗВІТ НА ДІМ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ У ЛЬВОВІ

Зіставлення рахунків за час від 1. листопада 1928 до 30. червня 1930.

Українська Стрілецька Громада переводила через два роки (в листопаді 1928 і 1929 р.) збірку на Дім Українських Інвалідів у Львові. За 20 місяців вплинуло на ту ціль $7,525.91, а саме:

Приходи

В перших 9 місяцях від 1. листопада 1928 до 31 липня 1929	$4.080.84
Від 1. серпня до 31 грудня 1929, то є за пять місяців	1,437.76
Від 1. січня до 30. червня 1930 р., то є за 6 місяців	1,955.17
30. червня 1930 перенесено з рахуннку "Поч. Дар. ґен. Кравса	52.14
Разом	$7,525.91

Розходи

Вислано до Укр. Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові:

24. квітня 1929	$3,000,00
27. липня 1929	500.00
8. лютого 1930	2.031.00
11. червня 1930	1,000.00
Загальні видатки за весь той час (20 місяців)	667.35
Готівка в банку 30. червня 1930.	327.55
Разом	$7.525.91

Як на наші обставини в Канаді $7,525.91 — це поважна сума, яка свідчить про нашу культуру та зрозуміння обовязку супроти старої Батьківщини. Колиб її поділити на місяці, це дасть $376.28 місячно. А мусимо памятати, що богато людей висилало осібно, про що тут не маємо контролі. Також не сміємо забувати, що кромі несения помочі Інвалідам, українське громадянство Канади спомагає також і другі інституції в старій Батьківщині.

Під загальними видатками являються такі позиції: друки ліст, відозв і коверт (розіслано в обох кампаніях понад 3.000 за кождий раз), марки, кошти пересилки грошей, виготовленя звітів. Сума ця $667, 35 представляє 8.86% від вплинувших грошей. Розходи є дійсно мінімальні в порівнанню до тих розходів, які булиби повстали при дрібній пересилці грошей поодинокими збирачами. Цілком зрозумілим є, коли збірки ми не робилиби орґанізовано, то загальна сума жертв не булаби дійшла до так поважного числа, як повище вам виказ представляє.

Ціла збірка проводиться під публичною контролею. Імена жертводавців проголошуються в укр. часописях. Рівнож там проголошуються всі звіти і зіставлення рахунків. Посилки до Укр. Т-ва Допомоги Інвалідам виказуються в офіціяльних звітах того товариства.

ЛИСТ ЧЛЕНА ПЕРЕД ВСТУПЛЕННЯМ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СТРІЛЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ

Отсим стверджую, що лист і статут У.С.Г. я одержав і перечитавши його я вповні погоджуюся зі всіма його точками. Справді се уміло і на добрій підставі уложений статут, тому, що в нім нема ріжниць партійних і релігійних. Я душею бажавби стати Вашим членом, тільки що в Українській Армії не мав щастя служити, хоч дуже цего бажав, бо служив при австрійській армії, з котрою попався в італійську неволю, де перебув до 24. грудня 1919. Я належав там до тих, що мали вийхати на Вел. Україну, як то було пляновано українськими провідниками. Але на жаль це не сталося і я зморений на душі і тілі таборовим життям, яке підірвало моє здоровля заслаб на червінку, яка мало що не загнала мене до ями, але що так не сталося, то се завдячую одному Богу. Коли інвалідом повернув до дому, то там господарили ляхи. По короткім побуті і виздоровленню вріднім краю, я виїхав до Канади. Бажанням моїм було сейчас вписатися до якоїсь орґанізації, але що я попав в глухий кут, не мав звязку і нагоди сповнити своє бажання.

Я перебуваю в місцевости Сю Лукавт

Онт. Працюю як сезоновий робітник в тартаку і пиварни. В цій місцевости є одинока орґанізація Народний Дім. Переважно замешкують тут старші робітники, наших повоєнних іміґрантів дуже мало.

В залученню пересилаю членський лист, котрий я самий виповнив. Як статут пише, що я не можу бути дійсним членом, бо не служив в Українській Армії, але можу бути членом прихильником. Це питання полишаю Вам, то є Управі УСГ. до рішення. Як дістану відповідь тоді вишлю вписове і членську вкладку. Чи приймете мене в члени чи ні, але думаю, що не відкинете моїх услуг для УСГ., так ще більше для добра нашої Вітчини України. На кождий заклик я все буду готов і буду старатися приєднувати товаришів до спільної праці. Вірю, що не довгий той час, коли ми станемо господарями на нашій прадідній землі. Треба нам праці, праці і ще раз праці, згоди і любови, котрої в нас, на жаль бракує. Така орґанізація, як У.С.Г. — я скажу тими словами: "Це сівач добрий і дай Боже, щоб ми зібрали велике жниво".

Кінчу цих пару слів, здоровлю Головну Управу УСГ., всіх членів Стрільців і всіх прихильників нашої справи. Гаразд!

Павло Свистун
П. С. 108 Сю Лукавт, Онт.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

Розбудову Нації

Орган Проводу Українських Націоналістів

виходить кождого другого місяця подвійним числом.

Містить ідеольоґічні, фільозофічні, політичні, історичні, господарські, військові, літературні та инші статті, спомини учасників української визвольної боротьби, огляди міжнародної політики, світового господарства, життя на всіх українських землях і життя Українців на чужині та звідомлення з діяльности Орґанізації Українських Націоналістів.

Передплату у висоті $1.50 річно приймає:

"КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG, MAN

ЧИТАЧУ! —

Чи оцінюєш вартість прочитаного печатаного слова? Як так, то причинися до створення пресового фонду, щоб Стрілецькі Вісти могли стало виконувати своє завдання.

Збірки на цю ціль будуть оголошені в слідуючих числах.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань. Кожде Українське Просвітне Товариство, як рівнож кождий свідомий Українець повинні станути читачами і передплатниками цего журналу.

Передплата на рік $2.00

Передплату слати на адресу:

КАЛИНА
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

ІСТОРИЧНИЙ

Календар-Альманах

ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ
на рік 1931.

вийшов з друку і появився вже в розпродажі. Сей Календар - Альманах повинен знаходитися в кождій українській хаті. Кождий свідомий Українець, що інтересується визвольними змаганнями свого народу повинен його купити. Кромі календаріюм містить в собі календар поверх 30 оповідань з часів нашої визвольної борби. Ціна календаря дуже низька, бо лише 70 сентів. Для книгарень значний опуст. Замовлення разом з грішми слати на слідуючу адресу:

"КАЛИНА"
Бох 2121. Вінніпеґ, Ман.